

Ježkov kotiček

Črno, ki te ljubim črno

Kdor še nikoli ni stopil na tla Črne celine ne ve, kako tam življenje utripa drugače. Življenje, to so ljudje. Nič ni črnega! Nasmehi so iskriki ter iskreni, srca odprta in svetla. Ritem je samosvoj. Afrika je čisto drug planet.

Nekje v osrčju Afrike, v deželi Sudan, globoko v Nubskih gorah živijo velika srca. Nube, ostanki ljudstev, ki so preživeli stoletna preganjanja lovcev na sužnje in tod našli varnost, vodo in dobro zemljo. Pravijo, da tam soobstoja petdeset različnih plemen in kultur, ki so se v zibki človeštva ohranila in razvila v najbolj strpno in demokratično sožitje na planetu. Bili so zdravi in zadovoljni – **NUBE, čisti ljudje**.

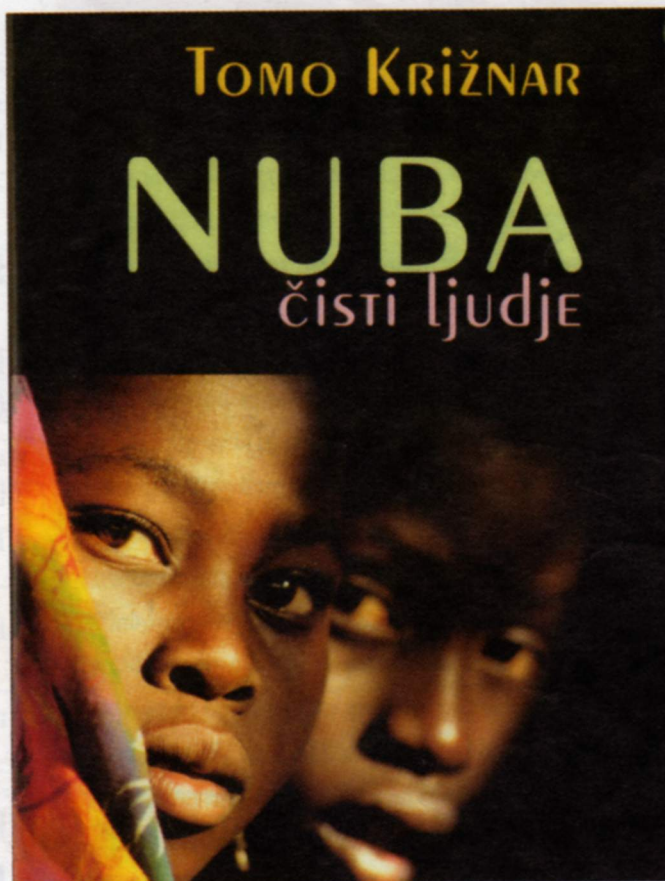
Tako piše, raje pripoveduje, **Tomo Križnar** o svojem prvem obisku osrednje sudanske province Kordofan januarja 1980. Kdo bi ne poznal bradatega mladeniča, ki je pred afriškimi dogodivščinami že pisal o svojih samotnih sledeh, kolesarskih izletih v Tibet in popotovanju med Indijance.

Nedvomno pa mu je ljudstvo iz osrčja Nubskih gora seglo najgloblje v srce. Morda ne veste, da se je po devetnajstih letih zemeljski raj sprevrgel v pravi pekel. Genocid brez primere. Po krvavi sudanski državljanski vojni, ki je terjala dva milijona žrtev, so ostale Nubske gore odrezane od sveta. Žive pokopane. Pozabljene. Čeprav se čas izteka, upanje umre zadnje.

Tomo ve, bil je tam! S kolesom se je vtihotapil skozi oblegvalne obročje in se na lastne oči prepričal kaj se dogaja. Berite in se čudite.

Z velikimi napori in s široko zastavljeno akcijo je na ta problem opozoril svetovno javnost, tudi OZN in Evropsko skupnost. Ni odnehal pri papirnatih apelih, temveč aktivno zbira in dostavlja pošiljke humanitarne pomoči. Vendar je njegovo prizadevanje brez širše podpore in takojšnje akcije zgolj drobna kaplja v veliko morje.

Dogodivščina, čudovite fotografije in človečnost ter neposrednost, ki te ganeta. Tako, čisto na kratko. Izvolite.

Jež svetuje, vi preberete:
Tomo Križnar, NUBA: Čisti ljudje

Ježkov kotiček

Bodite pozdravljeni.

Zamisel za rubriko, ki jo zdajle berete, je na mojem zelniku rasla že nekaj časa. Večina zamisli se ponavadi porodi v družbi prijateljev in tudi sam se bi rad zahvalil Njej – prijateljici malega princa in oboževalki čarovnikovega vajenca, ker me je spodbudila in v veliki meri pripomogla k uresničitvi moje tihe želje.

Ježkov kotiček je prav posebno mesto, kjer se sicer nahaja vse mogoče. Vendar vam na tej strani želim razkriti le en njegov majcen delček. Natančneje – svojo knjižno polico. Prostor, kjer je doma domišljija – tisti del človeka, ki ga ljudje najpogosteje izgubijo takrat, ko bi ga pravzaprav najbolj potrebovali. Takrat, ko odrastejo!

V Ježkovem kotičku vam želim odstreti zgolj vrhno tančico knjig, za katere menim, da jim nihče od vas ne bi smel ubežati. S svojim skromnim mnenjem, prijetno mislijo pisatelja in s kakšno dobro ilustracijo vas vabim, da obrišete prah s svojih knjižnih polic, morebiti stopite v knjižnico ali celo v knjigarno in si privoščite svojo žlico domišljije. Vsak mesec vam želim predstaviti knjigo ali dve po lastnem izboru in vam tako olajšati izbiro.

Ker pa tudi Jež ve, da še ni pogoltnil niti kapljice v morju knjig, čeprav strastno bere že odkar pomni, bo vesel vsakršnih predlogov, želja in kritik, ki bodo priromali v njegov elektronski nabiralnik (jurejez@rutka.net). Potrudil se bom, prebral vaše knjižne predloge in upošteval vaše želje pri predstavitvi.

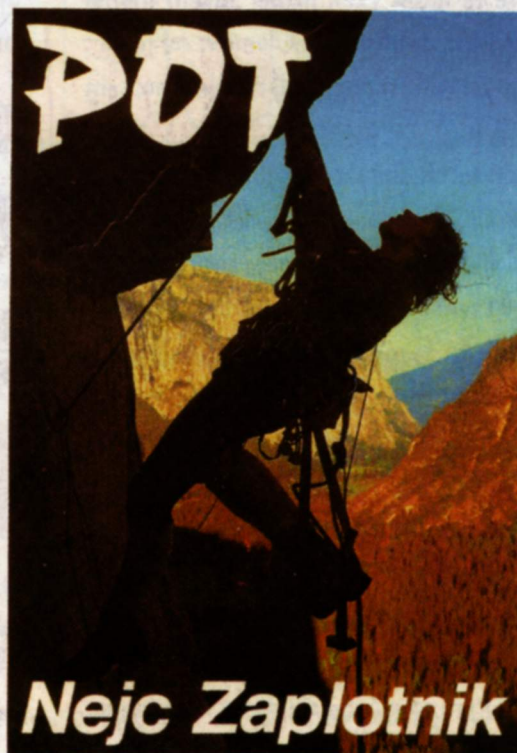
Prvič samo namig, brez obširnejše predstavitve.

"Kdor bo iskal cilj, bo ostal prazen, ko ga bo našel. Kdor bo našel pot, bo cilj vedno nosil v sebi!"

Knjiga, ki se mi je globoko vtisnila v spomin in jo z veseljem prelistam znova. Iskrena izpoved in globoka doživetja alpinista in hribolazca, ki se je za vedno z veliki črkami vpisal v veliko knjigo slovenskih alpinistov. Ni bil najprej pisatelj, vendar je svoja čustva in doživetja znal tako pristno in srčno preliti na papir. Zdaj počiva tam, kjer je v svojem bogatem življenju našel svojo pot.

**Jež svetuje,
vi preberete:**

Nejc Zaplotnik, POT

Ježkov kotiček

Ave, morituri te salutant!

Kdaj ste nazadnje prebrali slovenski roman? Prostovoljno seveda. Vas je večina ob omembi slovenskih romanov skomignila z rameni, se popraskala po čelu in se še malo skremžila, ker vam ta besedna zveza ni zbudjala kakšnih prijetnih asociacij? Ste se spomnili svojih rosnih dni, ko ste v šoli hočeš, nočeš, moraš spoznavali "klasike" slovenske književnosti in njihova dela?

Danes je res težko srečati mlade ljudi, ki bi se z nostalgijo in toplino v srcu spominjali dni, ko so na klancu iskali Ivana in prebavljali romane v katerih so junaki tekali za vozovi. Je to posledica upadanja bralne kulture? Ne čudim se in ne obsojam, saj se do neke mere strinjam, da slovenski klasični romani (čeprav nekateri nedvomno mojstrska dela) danes res ne predstavljajo najbolj privlačnega in aktualnega branja za mladega človeka.

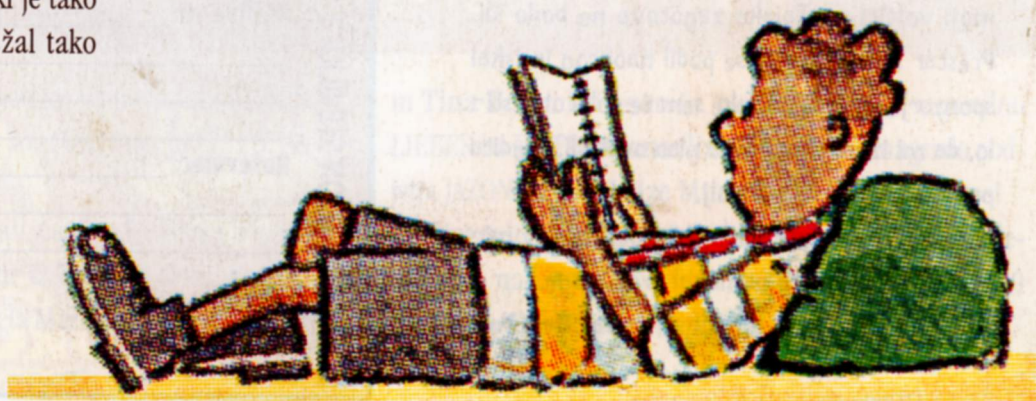
Ponujam vam kompromis. V ježkovem kotičku vas vabim, da spoznate pisatelja, ki je precej neznan, saj ga v šolah omenjajo le izjemoma. Res škoda, kljub temu, da je njegov življenjski opus precej skromnejši od ostalih "šolskih" slovenskih romanopiscev. Predstavljam vam njegov roman, ki je tako drugačen, tako netipičen in žal tako neznan.

Vladimir Bartol vas bo v svojem delu preprosto presenetil, ne glede na to, kakšno sliko si boste v svoji glavi narisali po tej predstavitvi. Pisatelj stori korak več. Zgodba, osebe in okolje so v celoti izmišljeni, poznavalci pa boste zavohali še kanček Freuda. Vseskozi se sprehajamo po tanki črti, ki loči realnost od fikcije, ne vedoč na katero stran bomo v naslednjem trenutku zapeljani. Ne ustrašite se prekmalu. Sicer kompleksna in vseskozi pričakovana polna zgodba je tako dovršena, da preprosto začneš verjeti. Potem knjige ne izpustiš več iz rok. Trdnjava ALAMUT, skrita nekje v gorah, za svojimi zidovi skriva trume "človeških ovac", ki pod veliko

pretvezo opojnih substanc in obljubljenega življenja v rajskih vrtovih slepo sledijo velikemu vodji. Kaj je resnica, je pomembna? Kje je prag preko katerega navadni smrtniki ne morejo? Smrt pa ni tista ločnica, ki bi jo bilo težko prestopiti. Zakaj? Odkrijte sami! Vabim vas, da osvojite trdnjavo ALAMUT.

Jež svetuje,
vi preberete:

Vladimir Bartol,
ALAMUT

Ježkov kotiček

Ljudje, kam gremo?

Zgodba našega vsakdana je že dolgo zgodba, ki trka na našo vest. Vendar se bojda ne smemo niti za hipec ustaviti in ozreti. Kajti potem te preprosto povozi truma tistih, ki v imenu 'splošne morale in skupnih interesov' hitijo v 'pravo' smer. Moderni človek, kakorkoli si ga že predstavljaš ti, dragi bralec, pa si tega bojda ne more in ne sme privoščiti. Da utiša svojo vest, preprosto stopi v čredo, nekritično sprejme vse njene norme, vrednote in cilje. In potem nekega dne pravi, da je uspel, da je srečen.

Knjiga **Imenovali so jo Dvoje src** močno udriha po naši vesti. Ko se bahamo in tolčemo po prsah, kaj vse je današnji človek ustvaril, kam je prišel, kako visoke gore denarja ima, nam ustvarjalka te izvrstne resnične zgodbe **Marlo Morgan** kaže drugo plat medalje, edino resnično sončno stran planeta. Ko je človeštvo bojda naredilo velik korak naprej, so ljudje storili najmanj tri nazaj. Mnogo je človek pridobil, še več je izgubil.

Imenovali so jo Dvoje src je izjemna pripoved o duhovni odišeji Američanke v Avstraliji. Zgodba o pogumni ženski, ki je tri mesece (če je čas sploh pomemben) potovala z avstralskimi domorodci in spoznala čudovite skrivnosti in modrost zelo starega plemena: kako navezati stik z naravo ter sobiva-jočim, kako zaupati in verovati svojemu notranjemu čutenju in vodstvu. Knjiga Imenovali so jo Dvoje src predaja enkratno, pravočasno in pomembno sporočilo vsemu človeštvu.

Še kratek odlomek. Zaradi duhovite in iskrive misli.

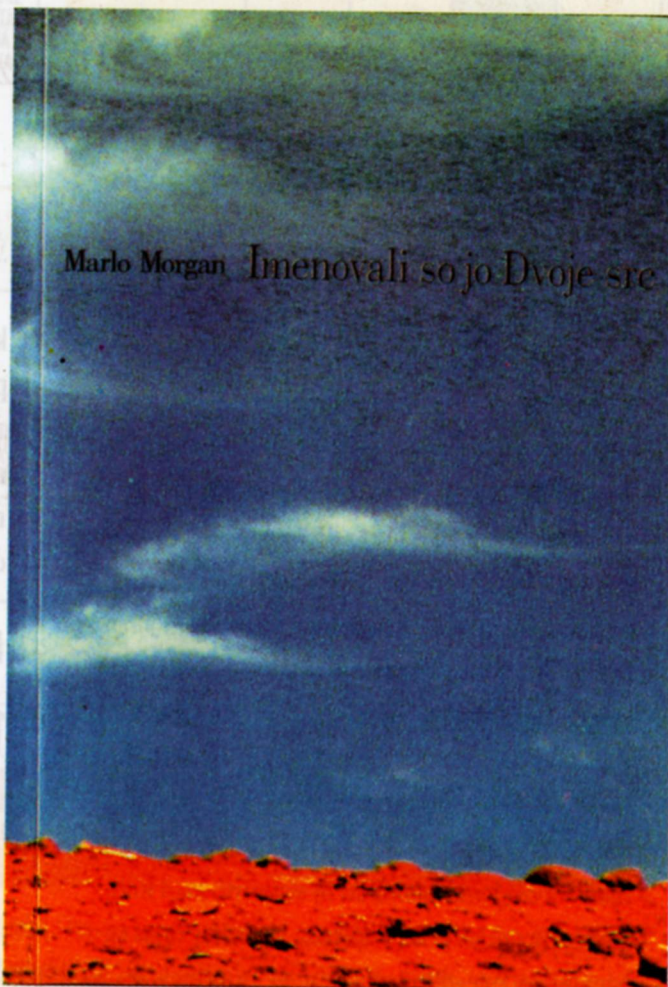
*Ko sem ponoči brez udobja dingove kože tonila v spanec, sem se domislila znane molitve o vedrosti: "Bog, daj mi vedrost, da bom sprejela stvari, ki jih ne morem spre-
meniti, pogum, da bom spreminjala tiste, ki jih lahko, in modrost, da bom prepoznala razliko."*

Ustavimo se in zamislimo. Morda je pa vse res!

Jež svetuje, vi preberete:

Marlo Morgan,

IMENOVALI SO JO DVOJE SRC

Ježkov kotiček

Resničnemu Jonatanu Galebu...

V drobni knjižici, ki vam jo predstavljam tokrat, boste izvedeli, zakaj Jonatan Livingston Galeb ni navaden galeb. Zakaj mu iskanje hrane, kakor to počno navadni galebi, in posedanja na obali, kakor to počne preostala jata, ne prinaša sreče in zadovoljstva?

Ne bojte se! Knjiga nikakor ni ornitološki priročnik s podnaslovom Življenje galebov. Pravzaprav se avtor **Richard Bach** ni prav nič trudil, da bi nam nazorno predstavil življenje teh obmorskih ptičev. Če zanemarimo prizore iz narave imajo nastopajoči le malo ptičjega. Prej nasprotno, so zelo človeški! Njihovo obnašanje, njihovi pogovori, razmišljanja in doživljanje so na las podobni našemu vedenju, pogovorom, doživljanju in čustvovanju.

Prav zanimive ter nenavadne pa so prigode in doživljanje teh galebov. Površnemu in premlademu bralcu se bo morda zdelo, da je glavna stvar v knjižici z naslovom **Jonatan Livingston Galeb**, prav letenje. Skrivnost ptičev, ki že od pradavnine buri človeško domišljijo. Konec koncev lahko zares kratko, a bogato zgodbo beremo in doživljamo le na tak način. K estetskemu užitkom in sproščanju misli ob branju izdatno pripomore cela vrsta neverjetnih črnobelih fotografij. Sožitje slike in zgodbe je prava paša za oči in domišljijo. Pozornejši bralec ne bo spregledal druge, pomembnejše stvari. Jonatanovo zgodbo lahko vidimo kot prisposodbo za trnovo pot vsakega napredka, saj kdor odkrije nekaj novega, novo pot, nova spoznanja, se mora navadno odtrgati od množice, kršiti stara pravila in dostikrat premagovati odpor tistih, ki vztrajajo pri starem. Prevajalec pravi, da so ti galebi prisposoda raziskovalcev in krivovercev hkrati (na kar spominjata tudi imeni galebov – Livingston in Calvin), ki se ne ustrašijo nobenih te-

žav, zakaj njihov ideal je popolnost. Žrtve za dosego le-te so zanje manj pomembne.

"Svobodni smo, da gremo, kamor želimo, in da smo, kar smo," je odgovoril Jonatan, vzletel s peska in se obrnil proti vzhodu, proti domačiji Jate.

Jež svetuje, vi preberete:
Richard Bach, Jonatan
Livingston Galeb

Ježkov kotiček

Džungla v knjigi

Angleški pisatelj in pesnik Rudyard Kipling se je rodil leta 1865 v Indiji, kjer je preživel tudi otroštvo. Po šolanju v Evropi je kmalu kot novinar znova obiskal Indijo. Dežela ga je tako očarala, da se je odločil napisati sedem zgodb, ki sestavljajo Knjigo o džungli. S tem delom je zaslovel kot eden najboljših pisateljev, ki so znali prisluhniti živalskemu svetu.

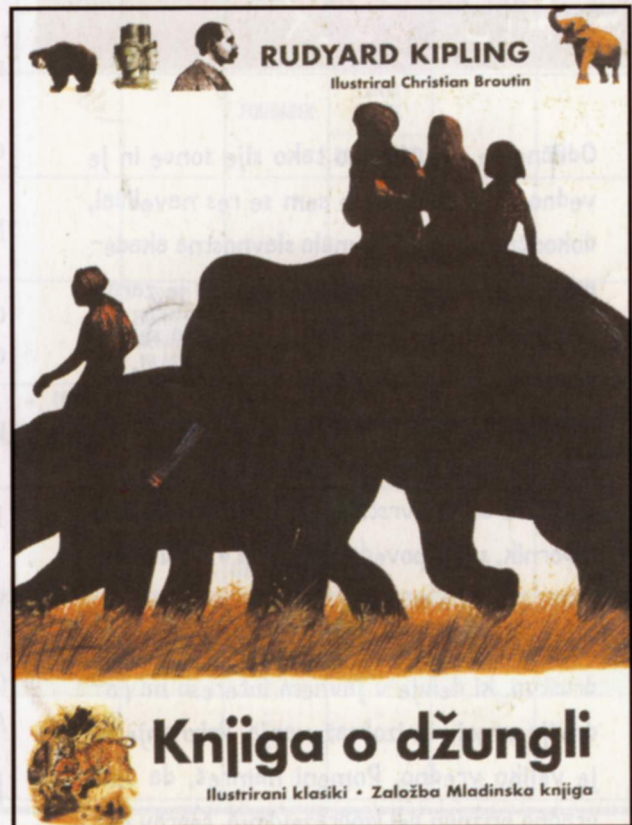
Vzrokov, da se je Knjiga o džungli tokrat znašla pod mojim drobnogledom, je več. Ko bi že sedaj izbiral zgodbe za svoje otroke, te knjige zagotovo ne bi izpustil. Ker pa so mali murni, medvedki ter čebelice tudi naši "taborniški" otroci, bom naslednjih nekaj vrstic namenil njihovim "taborniškim staršem". Torej vsem vodnikom in vodnicam, vodjem programov, ki iščejo nove ideje in se ne branijo otroških zgodb in izzivanja svoje domišljije.

Zamisel, da bi z idejami in elementi različnih otroških zgodb popestrili taborniški program za naše najmlajše, nikakor ni nova. Igra, ki je za prej omenjeno starostno skupino osnovna metoda dela, in domišljija, ki je imajo otroci na pretek (ponavadi tu šepajo prav njihovi vodniki), sta osnovni iztočnici za delo v mladem vodju. In kaj od tega lahko izbrskamo iz Knjige o džungli?

Preberite in spoznajte dečka Mavglija, ki ga je gotovi smrti iz rok iztrgala volkulja, ga vzela za svojega in vzgojila v hrbrega prebivalca džungle. Spoznajte medveda Baluja, ki je pri Posvetovalni skali pred celim krdelom volkov zastavil svojo besedo in življenje za človeškega mladiča in ga kasneje učil skrivnosti ter jezik džungle. Spoznajte vodjo Akilo, izkušenega sivega volka, ki s svojo modrostjo vodi mlajše in neučakane volčiče. Učite se o življenju in prehranjevanju tigrov ter panterjev – Šir kana in Bagire.

Vodniki, najдите v knjigi neusahljiv izvir, ki vas bo napajal, ko boste razmišljali o vaših vodovih srečanjih in programih za tabore. Išcite in skozi igro uporabljajte nove zgodbe. Burite domišljijo v malih otroških glavicah. Knjiga o džungli vam za začetek lahko še kako koristi.

Pa še to. Ali ste vedeli, da tudi sloni plešejo?

■ Jež svetuje, vi preberete: Rudyard Kipling, Knjiga o džungli

Ježkov kotiček

Največji princ

Morda veste kakšna je boa, ki je ravnokar požrla slona? Pravite, da bi jo zagotovo prepoznali, če vam bi jo kdo naslikal. Kdo ve? Morda pa ste že preveč odrasli in bi se raje pogovarjali o bridžu, golfu, o politiki in kravatah. To je namreč sila pomembno.

Mali princ je knjiga, ki vam je – bom iskren – pravzaprav sploh ne bi želel predstaviti. Prvič zato, ker vas z vsako napisano besedico izdatno oropam bogastva lastne interpretacije ob vsakokratnem branju. In drugič, ker je to knjiga, o kateri bi vsakič, ko jo preberem, sam napisal čisto nekaj drugega. Nehvaležno, kajne?

Antoine de Saint-Exupéry, stvarnik velikega **Malega princa**, se je rodil, ko se 20. stoletje ni še niti dobro pričelo. Ko je zapustil rojstni Lyon, ga je pot vodila v vojsko, kjer se je začela njegova pilotska kariera. Letalska nesreča – njegovo letalo se je zrušilo v libijski puščavi – mu je utrnila nekaj misli, ki jih je pozneje zapisal.

Je že res, da je med mnogimi deli, ki so prišla izpod peresa tega francoskega pisatelja, *Mali princ* njegovo najbolj prisrčno delo. Majhen deček, prišlek s svojega daljnega planetoida, šele v pilotu v puščavi najde prijatelja. Preprost, radoveden in nepokvarjen nam želi v preprosti zgodbi odpreti oči za lepoto, dobroto in malenkosti, ki se skrivajo okoli nas. A vsega tega ne vidimo, ker nas slepijo lastne strasti in napake. Zato smo si drug od drugega bolj oddaljeni kot zvezde.

In nazadnje še kratek odlomek. Tokrat ne tisti o "gledanju s srcem" in človeški ljubezni, ki ga morda recitirate že na pamet. Prisluhnite, kaj lisica pravi o Malem princu.

"Kajpak," je rekla lisica. "Za zdaj si zame samo majhen deček, čisto tak kot sto tisoč drugih majhnih dečkov. In jaz te ne potrebujem. In ti mene še manj. Zate sem samo lisica med sto tisoč drugimi lisicami. Če pa me udomačiš, bova drug drugega potrebovala. Ti boš zame edini na svetu. Jaz bom zate edina na svetu."

Še ocena: čista desетка! Saj veste, odrasli imajo številke radi.

■ Jež svetuje, vi preberete: Antoine de Saint-Exupéry, *Mali princ*

Ježkov kotiček

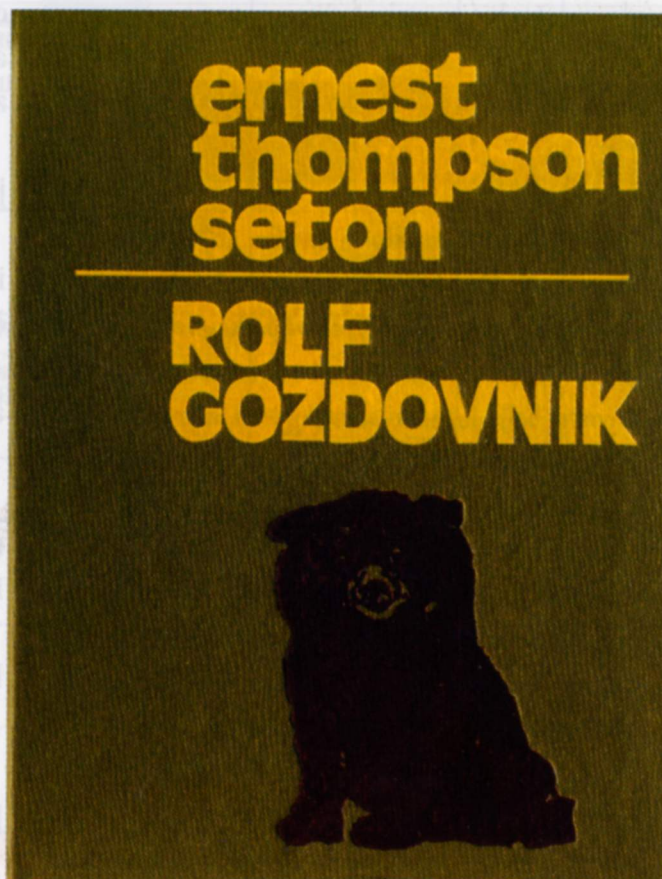
Klic narave

Sprehajajoč se po brezmejnih prostranstvih svetovnega spleta sem naletel na človeka, ki je s svojim znanjem, idejami, delom in ustvarjalnostjo pustil globok pečat razvoju svetovne skavtske organizacije. Sam je sicer ubral drugo pot in oživil gozdovniško gibanje, ki pa nikoli ni doseglo razsežnosti WOSM-a. Spoznajte "Črnega volka", njegove ideje, dela in sila obsežno zbirko čudovitih zgodb iz narave z lastnimi ilustracijami.

Ernest Thompson Seton je ponavadi v naših glavah zgolj sinonim za gozdovništvo, kaj več o njem pa že težko povemo. Tokrat vam ne bom pravil o njegovi obsežni biografiji, temveč vam želim skavta, gozdovnika, risarja, naravoslovca predstaviti tudi kot nadarjenega pisatelja. Seznam njegovih zgodb iz narave, ki jih je tudi sam odlično ilustriral, je presenetljivo dolg. Žal pa je prevodov v slovenščino malo. Na policah knjižnic najpogosteje najdemo Starega volkodlaka, Winnipeškega volka in druge zgodbe, Binga, Sivka ter tokratno izbranko meseca – Rolfa gozdovnika.

Knjiga je pravi izziv predvsem za mlajše bralce, ki se navdušujejo nad spretnostmi Indijancev, peštrimi živalskim svetom in nad veččinami preživetja v divji naravi. Knjiga je kot nalašč za vod neukrotljivih tabornikov, ki se odpravljajo na nekajdnevno bivačenje v divjino. Toplo jo priporočam vodnikom naših gozdovnikov in gozdovnic, saj lahko s kančkom domišljije v knjigi najdejo marsikatero zanimivo in uporabno idejo.

Zgodba ni zapletena, branje je lahko, a vseeno prijetno in zanimivo. Petnajstletni Rolf ostane brez staršev in drugih sorodnikov. Spozna Indijanca Quonaba in kmalu postaneta dobra prijatelja. Ljudje tistega majhnega, odročnega mesteca nekje na ameriškem zahodu ne sprejmejo tega, da bi beli deček, krščanskih staršev, živel v divjini z nekim divjakom, zato se Rolf, Indijanec Quonab in njegov pes Skookum odpravijo v gozdove severa. Tam se prigode, nezgode in dogodivščine šele pričnejo.

Še nasvet kako zakurimo ogenj

"Quonab je iz suhe smrekovine izrezal dva kosa, eden je bil 3/4 palca debel in 18 palcev dolg, okrogel in na obeh koncih zašiljen, drugi pa 5/8 palca debel in ploščat. V to ploščato deščico je napravil žlebiček, na koncu žlebička pa izvrtal majhno jamico. Iz ukrivljene trdne palice in iz srnine kite je napravil lok, poiskal košček grčave borovine in z noževo konico tudi v to izdolbel jamico. Tako je bila priprava za napravljanje ognja narejena ..."

Nadaljevanje si preberite sami.

Ježkov kotiček

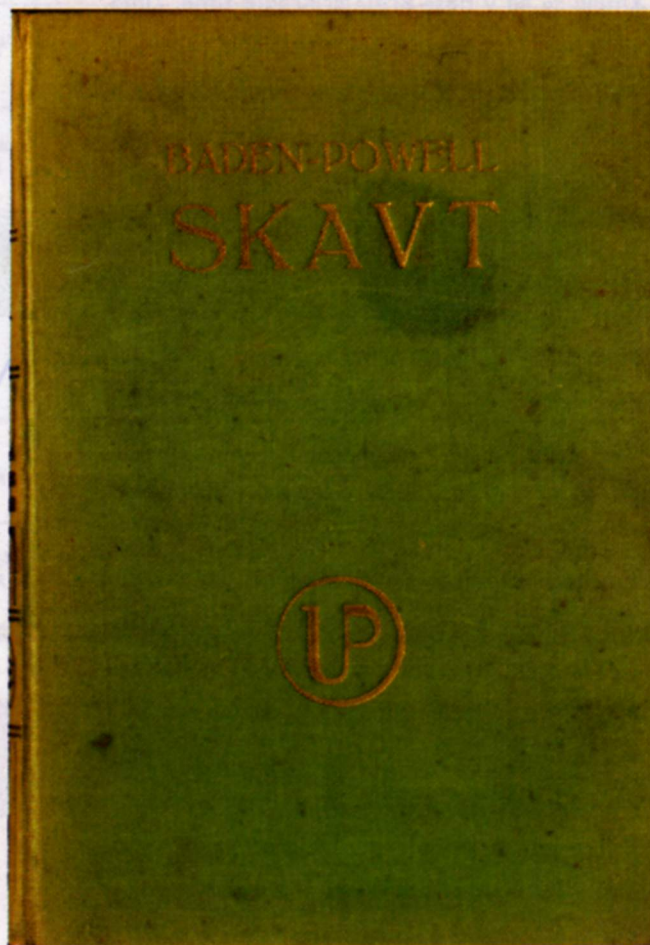
Skavtska biblija

Na prvi strani z velikimi mastnimi črkami piše "SKAVT" in v drugi vrstici z malo manjšimi črkami "NAVODILA ZA VZGOJO DOBRIH DRŽAVLJANOV" in naprej "SPISAL LORD BADEN-POWELL of GILLWELL". Vse skupaj je opremljeno še z letnico izdaje 1932, toda po vonju, ki veje izmed platnic, bi ji dodal še kakšno leto več. Zanimiva popotnica, kajne? Pa pogledjmo.

Ker sem vam v prejšnjem Ježkovem kotičku prestavil E.T. Setona, sem tokrat pobrskal po bibliografiji **Lorda Baden-Powella** in izbral njegovo knjigo z naslovom Skavt. Ne le zato, da bi vas opozoril na njegovo pisateljsko zapuščino (napisal je ogromno knjig!), temveč ker sem sam v tej knjigi našel praktično vse (pravzaprav še mnogo več) iz česar so črpale in še vedno črpajo skavtske organizacije v duhu tega svetovnega gibanja.

Knjigo sem videl kot presenetljivo dober priročnik, saj na skoraj 350 straneh s sliko in besedo opisuje, kako si je oče skavtstva zamislil vzgojo mladega človeka v dobrega in odgovornega državljana. Bralca, ki ga stvar zanima, pritegnejo in navdušijo predvsem podrobnosti, natančnost opisov in obsežnost vsebine. Lord Baden-Powell piše o vsem ... kaj skavtstvo je, kako se je vse začelo, kaj se je dogajalo pri Mafekingu, kakšna mora biti vodova zastavica, kaj pomeni voz na rutici, kako se glasi skavtska zaobljuba, kakšni so skavtski pozdravi, klici in zakoni, kaj vidimo, ko se zazremo v jasno nočno nebo, kako izmerimo višino drevesa, kako organiziramo tabor, nariše nam vse najpomembnejše vozle, nauči nas zalezovanja, nauči nas mnogih iger in še vsega, kar mora skavt vedeti in znati. In še in še ... Vse pa je utemeljeno s praktičnimi primeri ali z resničnimi dogodki, zato je branje še bolj zanimivo. V zakup moramo vzeti starinski jezik in ne preveč pregledno razdeljena poglavja, toda stvar še zdaleč ni moteča.

Knjigo priporočam predvsem tabornikom, ki jih zanimajo korenine skavtstva. Ob branju knjige me je pošteno zamikalo, da bi kdaj pripravil taborjenje, kjer bi se po najboljših močeh vrnil k izvornim idejam ustanovitelja – torej skoraj 100 let nazaj. Morda nekoč, saj je v knjigi res več kot dovolj napotkov!

Jež svetuje, vi preberete:
Lord BADEN-POWELL, Skavt

Ježkov kotiček

Do zvezd in naprej

Ste prebrali naslov? Kakšna asociacija? Ne veselite se prezgodaj. Ni Jules Verne, ker knjiga nikakor ne sodi v žanr znanstvene fantastike, čeprav sem se ob branju večkrat vprašal kje so človekove meje. Takšne in drugačne. Meje so v nas in postavljamo jih sami. Ko stopim preko, sem v drugem svetu. Iščem.

Pravijo, da je branje tujih dnevnikov sila nesramna reč. Privlačna ravno zaradi tega, ker pokukaš piscu naravnost v srce. Njegove tihe želje kar naenkrat niso več samo njegove, največje strasti in strahovi so izpuščeni, razkriti. Duša je razgaljena.

Viki Grošelj želi delček svojega sveta deliti z nami. Zakaj? Ta čisto drugačen svet, ki ga večina izmed nas ne pozna, je Pot na kateri Viki išče in najde tisto, kar zapolni velike praznine v človeških srcih. "To je svet, kjer ni prostora za neiskrenost in blefiranje," pravi avtor, ki ga večina Slovencev pozna zgolj kot vrhunskega alpinista, ki je prilezel na ne vem koliko osemitsočakov. Vendar nas v knjigi **Do prvih zvezd** avtor suvereno prepriča, da ne gre zgolj za iskanje in premagovanje najrazličnejših težavnosti in okoliščin, ki jim je vselej kos. Najdragocenejša vrednota alpinizma ni zmaga na vrhu, temveč vez prijateljstva, sklenjenega in utrjenega v najbolj dramatičnih razmerah, saj tudi v gorah, kakor v življenju sploh, in morebiti v njih še bolj, sreča in tragedija stopata z roko v roki.

V tej knjigi najdemo le nekaj kamenčkov avtorjevega bogatega mozaika. Od začetkov v Triglavski steni, napredovanja v francoske Alpe, do popotovanja v danes (žal zaradi čisto drugačnih razlogov!) tolikokrat omenjeni Afganistan, Himalajo, Afriko ...

A ne pozabite – svet so ljudje!

Če vas takšno branje pritegne, si ostale izpovedi poiščite na policah knjižnic, ne bo vam žal. Videli boste kako o svojih

doživetjih piše človek, ki iskreno ljubi tisto kar v življenju počne. Bojazen, da se s preprostimi besedami ne bi izpovedal dovolj, je zato popolnoma odveč. Sapo pa vam utegnejo vsaj za hip vzeti tudi poštene avtorske fotografije in Vikijev odličen smisel za humor.

Jež svetuje, vi preberete:
Viki Grošelj, Do prvih zvezd

